

VII.

**Gest surest kahjust mis Wiin
innimesel teep.**

Kui muul omm Wina, siis olle ma mees;
Wina go kāswap mo sāddo mo sees,
Et ma siin waiwa nink murret ei nde,
Jummala wiliake kahjo ei tee.

Sedda rummala laulo laulis **Viggola**
Juhhan iggaförd, kui moisisliku innimesse
tedda mainitsesid, et ta ei peas ni wāgga li-
jalt joma. Sepärast sai temma ta sedda liig-
nimme: Joma **Juhhan**. Sesamma **Juhhan**
oli ennekuistekuunis rikkas perremites oll-
nu, ent omma jomisse läbbi läts temma wi-
mati ni waises, et temma naine nink latsed
pool allasti piddiwa kerjama minnema. Eesite
oli ta ega hammilo ühhe suu tāwwe wina
wōttnu, monni oja pārrast kats, wimati kels
ehk nell, nink veel ennāmb. Nida sai ta wi-
mati õts õige ûleannetu jobit. — Temma õp-
petajal,

petajal, te tedda tundis, olli halle meel temma
naise nink laste pārrast. Se pādis tedda mitt-
mel wisil parrendada, nink nomis tedda sag-
geste, et temma sedda furja nink hābbemotta
ammeti peas mahhajitma. Üksförd kutsis
jälle se Kirriko Issand tedda henda manu,
nink pollel tedda Issa wisil, et ta piddi omma
last jomissest mahhajitma, nink mitte eesti
hendo, nink omma naisse nink latsed õnnetusse
nink villetsusse sisse saetma. Kule Juhhan!
Hüttles temma: "Minna ei kela sedda mitte,
kui sa waest monnikörd ühhe suu tāwwe Wina
wōttad, kui sa udsuse nink kālma ilmaga wāl-
ja lied. Ent kui sa iggapäiva wina jood, siis
teep ta sulle kahjo. Wiin om õts lange õssi,
teep sedda innimesse werce pāllowas, nink ai-
jap tedda wāgga kongeste iibun jooskma; nink
fest tulleva mittmesuggused haigusseid. Sa ol-
led müsle eesti hüttenu, et sa ndrē oled sõma,
kui sa lijalt oled jonu, sinno sāddo wallotop,
nink lādip ni ãllitselt, kui ta tahhas iibust
wali ja korrata, luliikmed wetrisewa, sinno pā-
om